

Οι μέριμνες (Μοναχός Αρσένιος Σκήτη Κουτλουμουσίου Αγίου Όρους)

[/ Πεμπτούσία](#)

Η ζωή των Πρωτοπλάστων, πριν από την πτώση στον Παράδεισο, ήταν μια ζωή ξένη από κάθε μέριμνα. Διότι μέριμνα, σημαίνει αρχή απομάκρυνσης από τον Θεό. Αυτή είναι η μεγαλειώδης διαφορά, της ζωής του Παραδείσου και της ζωής εκτός αυτού. Μέσα στον Παράδεισο, ο Αδάμ και η Εύα, ένα μόνο είχαν να κάνουν και ήταν η συνεχής επικοινωνία με τον Θεό. Αυτή η επικοινωνία, τα επισκίαζε όλα θαυμαστώς, διότι ο Άγιος Τριαδικός Θεός, δεν τους έπλασε να έχουν μέριμνες και να δουλεύουν σαν να είναι σκλάβοι και δούλοι, αλλά τους έπλασε να είναι αποκλειστικά δικοί Του. Με απλά λόγια, τους πρωτοπλάστους ο Θεός, τους «λάτρευε», αν μπορούμε να το πούμε έτσι και ήθελε συνεχώς να είναι μαζί Του. Για αυτό άλλωστε, δεν μας αναφέρει το βιβλίο της Γενέσεως πως περνούσε ο καιρός τους μέσα στον Παράδεισο, ούτε μπορούμε να πούμε πως υπήρχε ο χρόνος, όπως υπάρχει σήμερα. Διότι όταν υπάρχει η καθολική επικοινωνία με τον Θεό, η φθορά και ο χρόνος δεν υπάρχουν. Ωστε μπορούμε λοιπόν, να πούμε με ασφάλεια, πως Παράδεισος, σημαίνει απόλαυση του προσώπου του Θεού. Επίσης, σημαίνει τόπος που δεν υπάρχει καμία απολύτως μέριμνα. Διότι η μέριμνα, γεννήθηκε αμέσως μετά την έξοδο των Πρωτοπλάστων από τον Παράδεισο. Άρα λοιπόν, μέριμνα σημαίνει συστολή της Θείας Χάριτος, σημαίνει μερική απουσία του Θεού. Διότι στον Παράδεισο, που υπήρχε η καθολική παρουσία του Θεού, δεν είχαν απολύτως καμία σωματική και ψυχική ανάγκη οι Πρωτόπλαστοι. Κατά παρόμοιο τρόπο συνέβη και στην επί γης πρώτη Παρουσία, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Βλέπουμε, πως ο Κύριος με τους δώδεκα Μαθητές Του, αποτελούσαν τον επίγειο Παράδεισο και δεν είχαν απολύτως καμία μέριμνα. Παραδόξως και οι Δώδεκα Μαθητές δεν αρρώστησαν ποτέ, ούτε πείνασαν από κάποια φτώχεια, ούτε κάτι άλλο συνέβη δυσάρεστο. Όλα κυλούσαν αρμονικά, όπως στον Παράδεισο με τους Πρωτοπλάστους, διότι υπήρχε η καθολική παρουσία του δευτέρου προσώπου της Αγίας Τριάδος, Ιησού Χριστού. Ενώ, όταν ο Κύριος έφυγε από κοντά τους σωματικώς, άρχισε πάλι η ζωή της φθοράς, εκτός Παραδείσου. Τρία χρόνια λοιπόν, που οι Δώδεκα Μαθητές του Χριστού απολαμβάνουν την θέα του Θεανθρώπου, οι Ευαγγελιστές δεν μας λένε πως είχαν μέριμνες, ούτε πως δουλεύανε για να

βγάλουν τα προς το ζην, αλλά η ζωή τους ήταν Παραδεισένια, παρόλο που δεν είχαν πλήρως κατανοήσει την Θεότητα του Κυρίου.

Ύστερα από όλα αυτά που είπαμε, μπορούμε να πούμε ότι απαγορεύεται η μέριμνα και η εργασία, ως εμπόδιο για τον Παράδεισο; Μη γένοιτο, να εννοήσουμε και να πούμε κάτι τέτοιο. Αλλά, αφού έγινε η αναπάντεχη πτώση και η έξοδος από τον Παράδεισο, που όπως προείπαμε είναι τόπος αμέριμνος, τώρα η ζωή εκτός Παραδείσου, είναι ζωή κόπων, μόχθων και πολλών θλίψεων, διότι δεν υπάρχει η απόλυτη παρουσία του Θεού μας. Τώρα, μπορούμε να πούμε πως είναι απαραίτητες, οι κατά Θεόν κόποι και μέριμνες. Φυσικά, πάντοτε με την όποια διάκριση διαθέτει ο καθένας μας. Τώρα, είναι δύσκολο έως αδύνατον, να αποφύγει ο πιστός τις μέριμνες, σε αυτή την ζωή. Ο Κύριος μας, όταν επιτίμησε την Μάρθα, επειδή προτίμησε τις μέριμνες από την συντροφιά Του, δεν σημαίνει πως μας απαγορεύει να εργαζόμαστε και να έχουμε μέριμνες. Αλλά, πως όταν μας επισκέπτεται ο Ίδιος, πρέπει να αποφεύγουμε πάσα μέριμνα και εργασία και να είμαστε αφοσιωμένοι πλήρως στην παρουσία Του. Διότι, όπως προείπαμε, ο Κύριος λατρεύει τους πιστούς Του, όπως η μάνα λατρεύει το μονάκριβο παιδί της. Δεν

ανέχεται ο Θεός, όταν επισκέπτεται τους πιστούς Του, να τους βλέπει να ασχολούνται με μάταια πράγματα και να στερούνται του κάλλους της Θεότητός Του. Ο Άγιος Απόστολος Ιάκωβος μας λέει: «πρὸς φθόνον ἐπιποθεῖ τὸ πνεῦμα ὃ κατωκῆσεν ἐν ἡμῖν(Ἰακώβου δ´, 5.)». Αυτός ο φθόνος του Θεού προς εμάς, δεν έχει καμία απολύτως σχέση, με τον φθόνο που δοκιμάζουμε εμείς οι άνθρωποι, προς τον πλησίον μας. Ο Θεός μας φθονεί, όταν μας βλέπει να Τον περιφρονούμε, όχι επειδή έχει κάτι να χάσει ο Ίδιος, αλλά γιατί η αδιαφορία μας γίνεται αιτία να μας κερδίσει ο εχθρός διάβολος. Αυτό γίνεται οδύνη και φθόνος για τον Θεό, μας πονάει όπως πονούσε ο Θεάνθρωπος Ιησούς πάνω στον Σταυρό. Ο πόνος που δοκίμασε πάνω στον Σταυρό ο Χριστός, δεν είναι τόσο από τα καρφιά, αλλά από την αχαριστία του αγαπημένου και περιούσιου λαού Του. Πονούσε και οδυνάτο ο Κύριος μας πάνω στον Σταυρό, επειδή έβλεπε πως ο αγαπημένος του λαός, πήγαινε εκουσίως με χαρά στην αγκαλιά του διαβόλου. Αυτός ήταν ο πραγματικός πόνος του Θεανθρώπου, και όχι τόσο επειδή ήταν καρφωμένος πάνω στον Σταυρό. Για τον αισθητό πόνο, από τα καρφιά, ποιος μπορεί να μας πει με σιγουριά πόσο πόνεσε ο Κύριος; Άλλωστε, ο πρώτος πόνος που προαναφέραμε, δεν άφηνε κανένα περιθώριο, να σκεφθεί ο Κύριός μας, τον αισθητό πόνο. Αφού, η εγκατάλειψη εκ μέρους του λαού Του, ήταν κατά πολύ πιο αφόρητος πόνος από τον αισθητό.

Έτσι λοιπόν, το ξαναλέμε, πως οι μέριμνες πηγάζουν, από την έλλειψη της Θείας Χάριτος και τις περισσότερες φορές, η μέριμνα γίνεται η ίδια αιτία, να συστέλλεται η ενέργεια της Θείας Χάριτος. Αυτό μας το διδάσκουν ποικιλοτρόπως οι Άγιοι της Εκκλησίας μας. Βλέπουμε τους Αγίους μας να χρησιμοποιούν την μέριμνα, με πολύ φόβο Θεού και διάκριση. Μάλιστα, αρκετοί από αυτούς, όταν ένιωσαν την πλήρη ένωση με τον Χριστό, διαμέσου της Θείας Χάριτος, απέρριψαν κάθε είδους μέριμνα, ως κάτι το εχθρικό, ενώ πριν γίνει αυτή η μακαρία ένωση, χρησιμοποιούσαν την μέριμνα με πολύ φόβο Θεού, όπως προείπαμε. Να λοιπόν, που βγαίνει το συμπέρασμα, πως μέριμνα σημαίνει μία κατάσταση εκτός Παραδείσου, εκτός της παρουσίας του Θεού. Όμως, επειδή βρισκόμαστε τώρα, ως άνθρωποι, στο στάδιο προετοιμασίας για να κερδίσουμε τον Παράδεισο, χρησιμοποιούμε την μέριμνα μέχρι εκεί που θα μας βοηθήσει για τον στόχο μας, που είναι, όπως είπαμε, η ένωση μας με τον Χριστό. Σε καμία περίπτωση δεν έχει άλλο νόημα η μέριμνα, διότι αν της δώσουμε άλλο νόημα, εκτός από αυτό που προείπαμε, τότε θα μιλάμε για πλήρη αποτυχία. Το κοσμικό πνεύμα, την μέριμνα την έχει θεοποιήσει. Μάλλον, την χρησιμοποιεί ως όπλο, για να πολεμήσει το χριστιανικό πνεύμα της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Έτσι λοιπόν, όπως ο Φαραώ, για να διακόψει την λατρεία των Εβραίων προς τον Θεό, τους αύξησε κατά πολύ τις μέριμνες, ώστε να μη τους μένει καθόλου χρόνος για προσευχή, έτσι, και το πνεύμα του κόσμου τούτου, που είναι εκ του πονηρού, κάνει ακριβώς το ίδιο που έκανε κι ο Φαραώ. Έχει διαφημίσει την

μέριμνα, ως τον απόλυτα σωστό τρόπο ζωής. Μάλλον, έχει περάσει το μήνυμα, πως η μέριμνα είναι ο στόχος του ανθρώπου και πως όσο περισσότερη μέριμνα έχει ο άνθρωπος, τόσο πιο αξιόλογος και πετυχημένος είναι στην κοινωνία. Βλέπουμε, πως για τον πονηρό, διαμέσου της πολλής μέριμνας, ένας είναι ο μοναδικός στόχος του, η απομάκρυνση μας από τον Χριστό. Έτσι λοιπόν, όπου υπάρχει η αφθαρσία, δεν υπάρχει καθόλου η μέριμνα, ενώ αντιθέτως, η φθορά γέννησε την μέριμνα. Διότι ότι φθείρεται, πρέπει να λάβει μέτρα ο άνθρωπος να το συντηρήσει και αυτό απαιτεί μέριμνα, δουλειά, αγωνία. Εμείς όμως, οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, που βρισκόμαστε ακόμη στην ζωή της φθοράς, και το λέω ακόμη, διότι η φθορά θα σταματήσει μόνον, με την Δευτέρα Έλευση και Παρουσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, πρέπει ο καθένας μας, να φερθούμε ως σοφοί και όχι ως άσοφοι και να χρησιμοποιήσουμε τις μέριμνες της ζωής, όσο γίνεται, για την ψυχοσωματική μας ωφέλεια και όχι όπως το απαιτεί ο άρχων του κόσμου τούτου. Μακάρι να δώσει ο Θεός να το πετύχουμε όλοι μας αυτό. Αμήν.